

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
7 Пж 6219/16
11.01.2017. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Слободанке Виденовић, председника већа, судије Јасминке Обућине и судије Верице Смиљанић, чланова већа, у правној ствари тужиоца, „Feros“ ДОО Алексинац, Житковачки пут бб, чији су пуномоћници Александар Тасић и Илија Лукић, адвокати из Јагодине, против туженог, Друштво за производњу металних конструкција и машишта „Метал“ ДОО у стечају из Ћуприје, ул. Кнеза Милоша бб, кога заступа Александар Јанковић, адвокат из Јагодине, ради пребијања међусобних потраживања, вредност предмета спора 50.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Крагујевцу 1 П 306/2016 од 15.06.2016. године, на седници већа одржаној 11.01.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ жалба туженог, Друштво за производњу металних конструкција и машишта „Метал“ ДОО у стечају из Ћуприје и пресуда Привредног суда у Крагујевцу 1 П 306/2016 од 15.06.2016. године **СЕ УКИДА** и враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Крагујевцу 1 П 306/2016 од 15.06.2016. године ставом 1. је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да је извршено пребијање међусобних потраживања тужиоца и туженог, Друштва за производњу металних конструкција и машишта „Метал“ ДОО у стечају из Ћуприје, у износу од 851.718,06 динара и то са даном 02.11.2015. године. Ставом 2. утврђено је да након извршеног пребијања из става 1. изреке тужилац од туженог основано потражује износ од 487.366,54 динара, који се има уврстити у листу утврђених потраживања према стечајном дужнику. Ставом 3. првостепене одлуке обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 45.550,00 динара, у року од 8 дана по пријему пресуде, под претњом извршења.

Благовременом и дозвољеном жалбом тужени побија првостепену одлуку, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, као и одлуку о трошковима. Наводи да је ожалбена одлука донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, да се не може испитати, да је изрека пресуде неразумљива, да противречи сама себи и разлозима пресуде, да нема разлога, да су у истој наведени разлози о битним чињеницама, који су нејасни и противуречни, а да о

битним чињеницама постоји противуречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника и изведеним доказима. Истиче да првостепени суд ожалбеном одлуком није одлучио о приговору побијања правне радње стечајног дужника, као и да у конкретном случају није могуће пребијање међусобних потраживања, а из разлога који су предвиђени чл. 82. и чл. 83. Закона о стечају. Даље тврди да тужилац потраживање није наплатио у извршном поступку, већ да је у току трајања претходног стечајног поступка стечајни дужник закључио поравнање са тужиоцем. Даље наводи да је ставом 2. ожалбене одлуке суд утврдио као основано потраживање тужиоца, међутим истиче да је наведено потраживање признато од стране стечајног управника, да је тужбени захтев за утврђење преосталог потраживања недозвољен, пошто би стечајни управник, у случају пребоја потраживања, само извршио измену висине утврђеног потраживања. Такође побија и одлуку о трошковима поступка. Предлаже да Привредни апелациони суд усвоји жалбу туженог, тако што ће пресуду преиначити, усвојити приговор побијања туженика и одбити тужбени захтев тужиоца у целисти као неоснован или пак побијану пресуду укинути и вратити првостепеном суду на поновно одлучивање.

Испитујући правилност и законитост ожалбене одлуке, на основу чл. 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог основана.

Ожалбена пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, о којим повредама овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Ожалбена одлука донета је у спору мале вредности из чл. 487. ст. 1. Закона о парничном поступку, па се иста на основу чл. 479. ст. 1. Закона о парничном поступку, може побијати само због битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. овог Закона и због погрешне примене материјалног права. Стога, наводи туженог који се односе на утврђено чињенично стање у овом спору мале вредности не могу бити цењени од стране другостепеног суда. Међутим, основано се жалбом указује да је првостепена одлука донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, због чега се примена материјалног права за сада не може са сигурношћу испитати.

Према чињеничном стању утврђеном до закључења главне расправе, тужилац, као стечајни поверилац, поднео је пријаву потраживања у стечајном поступку над туженим, као стечајним дужником, а у износу од 1.339.084,60 динара. Уз пријаву потраживања тужилац је доставио и изјаву о компензацији међусобних потраживања парничних странака и потраживања тужиоца, а у износу од 851.718,06 динара. Закључком стечајног судије од 22.02.2016. године утврђено је потраживање тужиоца, као стечајног повериоца, у целисти и то у износу од 1.339.084,60 динара. Стечајни управник стечајног дужника оспорио је тужиоцу, као стечајном повериоцу, право на пребијање потраживања. Након тога, тужилац је поднео тужбу којом је тражио да се утврди да је извршено пребијање међусобних потраживања странака у износу од 851.718,06 динара са даном 02.11.2015. године, као и да након извршеног пребијања тужилац од туженог основано потражује износ од 487.366,54 динара, које се има уврстити у листу утврђених потраживања стечајног дужника.

С позивом на одредбе чл. 82. ст. 1. и 2. и чл. 83. ст. 1. и 2. Закона о стечају, првостепени суд налази да је тужбени захтев тужиоца основан, након чега доноси ожалбену одлуку.

Међутим, овакав закључак првостепеног суда не може се прихватити.

Одредбом чл. 82. ст. 1. Закона о стечају, прописано је да ако је поверилац пре подношења предлога за покретање стечајног поступка стекао право на пребијање свог потраживања према стечајном дужнику са потраживањем стечајног дужника према њему, отварањем стечајног поступка не губи се право на пребијање. Према ст. 2. наведене одредбе, поверилац је дужан да до истека рока за пријаву потраживања суду достави пријаву на целокупан износ потраживања и изјаву о пребијању. У супротном, поверилац губи право на пребијање.

То значи, да би поверилац остварио право на пребијање, потребно је да су испуњени следећи услови: да постоји потраживање повериоца према стечајном дужнику; да стечајни дужник има потраживање према повериоцу; да је поверилац благовремено пријавио своје потраживање према стечајном дужнику и да је поверилац до истека рока за пријављивање потраживања поднео и изјаву о пребијању.

Стечајни управник ће повериоцу чије је потраживање основано оспорити право на пребијање, уколико је пребијање недопуштено. Пребијање је недопуштено: ако је стечајни поверилац потраживање стекао у последњих шест месеци пре дана подношења предлога за покретање стечајног поступка, а стечајни поверилац је знао или је морао знати да је дужник неспособан за плаћање или да је презадужен; ако су се услови за пребијање стекли правним послом или другом правном радњом која се може побијати, а како је то предвиђено чл. 83. ст. 1. тач. 1. и 2. Закона о стечају. Уколико је пребијање допуштено, стечајни управник ће пребијање прихватити.

Међутим, уколико стечајни управник оспори повериоцу право на пребијање из разлога који нису прописани чл. 83. ст. 1. Закона о стечају, поверилац има право да на радњу стечајног управника уложи примедбу, о којој одлучује стечајни судија, применом чл. 113. ст. 6. Закона о стечају. Уколико стечајни управник и након поновног разматрања захтева повериоца остане при одлуци да нису испуњени услови за пребијање, поверилац не може тужбом против стечајног дужника тражити утврђење права на пребијање.

Наиме, према одредби чл. 117. ст. 1. Закона о стечају, поверилац чије је потраживање оспорено упућује се на парницу, односно на наставак прекинутог парничног поступка, ради утврђења оспореног потраживања, коју може да покрене, односно настави у року од 15 дана од дана пријема закључка из чл. 116. овог Закона, односно од дана истека рока за медијацију, у складу са чл. 115. овог Закона.

Из наведене одредбе недвосмислено произилази да тужбу за утврђење потраживања против стечајног дужника може поднети само поверилац чије је потраживање оспорено, а који је закључком стечајног судије упућен на парницу.

Поверилац чије је потраживање признато, а оспорено право на пребијање, не може тужбом против стечајног дужника тражити ни утврђење свог потраживања, јер оно је већ утврђено закључком стечајног судије, не може тражити утврђење потраживања стечајног дужника као туженог и пребој тих потраживања.

Међутим, уколико би стечајни дужник поднео тужбу против повериоца ради наплате потраживања у погледу кога је поверилац поднео изјаву о пребијању, по одредби чл. 81. ст. 1. и 2. Закона о стечају, које пребијање стечајни управник није прихватио, стечајни поверилац би у том поступку могао успешно истицати приговор пребијања, уколико је исти оспорен у стечају, супротно чл. 83. ст. 1. Закона о стечају. Тек у том парничном поступку по истакнутом приговору

пребијања од стране стечајног повериоца, као туженог, парнични суд би утврдио потраживање стечајног дужника, ако је основано, затим би утврдио потраживање стечајног повериоца, уколико је исто основано, а тек након тога пребио потраживања до висине мањег потраживања. На основу такве пресуде, може се вршити исправка коначне листе потраживања, тако што би признато потраживање стечајног повериоцу било умањено за износ који је стављен у пребој.

Одредбом чл. 292. Закона о парничном поступку је прописано да по претходном испитивању тужбе је суд овлашћен да доноси решење из чл. 294. овог Закона, ако није реч о питањима о којима по природи ствари или по одредбама овог Закона одлука може да се донесе тек у даљем току поступка. Међутим, у конкретном случају првостепени суд се упустио у расправљање о тужбеном захтеву, а да претходно није испитао тужбу, у смислу одредбе чл. 292. Закона о парничном поступку.

С обзиром на горе наведено, ожалбена одлука је морала бити укинута и враћена првостепеном суду на поновни поступак. У поновном поступку, првостепени суд ће пре свега, применом одредбе чл. 292. Закона о парничном поступку, испитати претходно тужбу и утврдити да ли је иста дозвољена, а имајући у виду наводе из ове одлуке, након чега ће донети правилну и на закону засновану одлуку.

Како је укинута одлука о главној ствари, то је укинута и одлука о трошковима поступка која је садржана у ставу 3. изреке ожалбене пресуде.

С обзиром на горе наведено, а на основу чл. 387. ст. 1. тач. 3. и чл. 391. ст. 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци овог решења.

ЈО/ЈВ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Слободанка Виденовић с. р.**

За тачност отправка